Нови стражари се присъединихѫ къмъ нея, когато заминахѫ край другъ единъ участъкъ.

Въ *** ска улица Беровичъ застана прѣдъ една вратня, при която бѣ запалеиъ вече фенеря.

— Тука е.

— Въ тая кѫща?

— Да, той живѣй въ лѣвата стая, на втория катъ, съ спустнатитѣ завѣси на прозорцитѣ; вий безъ друго ще го намѣрите вѫтрѣ, защото свѣти. Добра сполука. Азъ испълнихъ длъжностьта си, сега вие испълнете вашата. Сбогомъ!

И Беровичъ отмина бързо.

Градоначалникътъ постави караулъ на портата отъ двама души, а съ осталитѣ си хора се покачи по стълбата, която водеше въ стаята на прѣстѫпника.

Той се спрѣ прѣдъ вратата ѝ, побутна, но тя бѣше заключена извѫтрѣ. Той извика:

— Въ името на закона отворете!

Вратата се отвори.

Въ стаята, прѣтрупана съ книжа и вѣстници, стоеше единъ момъкъ.

— А! извинете, господинъ Пандиковъ! извика очуденъ градоначалникътъ, като позна въ него редактора на *Народенъ Бранитель*.

— Какво желаете? попита редактора, сѫщо зачуденъ отъ присѫтствието на толкова стражари прѣдъ вратата му.

— Една грѣшка съ кѫщата, — каза градоначалника смутенъ, и слѣдъ нѣколко нови извинения за обезпокояването, отгетли се позорно съ контрашайката си и я отпрати назадъ.